

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 29. listopada 1889.

List 48.

Rajski Devici.

(Za Advent.)

Struna moja serčno glasi
Čast Devici miljeni;
Ktero venček zvezdic krasi,
Ki na lunici stoji;
S solnčnim svitom je obdana,
Kača zviija se pod Njo;
Kajti Ona je izbrana,
Da ji sterla bo glavó.

Njenih čednost oblačilo
V rajski zori lesketá;
Nje okó pa sije milo,
V roki limbarček ima,
Angeljski jo zbor obdaja
Jo preslavlja, in stermí, —
Ona kinč je vsega raja,
Dika, krona vsih stvari.

Ona je, ki premilotno
Vnéma za Boga serce;
Tolažilno in dobrotno
Briše bridke nam solzé;
Nji se zvezdni venček prija,
Nji bom pel do konca dni,
Ta devica — si Marija!
Ti spočeta v čistosti. —

Radoslar.

„Pravoslavni,“ da se Bog usmili!

Ruski opravnik Izvoliski v Rimu s S. Stolom obravnava o zvolitvi nekterih škofov za poljske okrajine, med tem pa na Ruskem katoličane vedno hudo tarejo! Katoličani škofije Kovno so svojemu škofu Palulon-u pripravljali slovesno sprejetje; zato je pa znani sovražnik katoličanov general Kohanov prepovedal škofu nadaljno obiskovanje in birmovanje, in vse očitne slovesnosti je navezal na policijsko privoljenje. Rusovski razkolni škofje pa smejo povsod

popotvati in prederzujejo se tudi hoditi v katoliške cerkve in ondi ljudem blagoslov deliti. To daje včasih priliko, da si do take cerkve pravico prilastujejo!

Avstrijski državni poslanec, dušni pastir Chotkovski, naznanja v poljskih časnikih celo versto pisem, ktere so v Sibirijo pregnani katoličani pisali do svojcev, in prav milo popisujejo, kaj morajo vse terpeti.

Kako da neusmiljeno porusujejo cele srenje, kaže naslednje:

Večkrat naznani vradni časnik, da ta ali ta občina ali vás je prestopila k ortodoksni (ruski) veri; toda tam nihče ne misli na to, da bi spremenil svojo vero: potem se taki srenji pošlje razkolni dušni pastir, kak pope, ki ga nihče ne pozná. Berž ko se je to zgodilo, občanom naj ostrejše prepovedó kacega katoliškega cerkvenega opravila vdeleževati se. Po cele dni ostane taka ugrabljena cerkev skor čisto prazna, ker se zarad razkolske vere ljudstvo bojí hoditi v tako cerkev. Merliče sami pokopujejo po noči, da bi ne bili prisiljeni jih popu k spremljanju izročiti. Tako stanovitni so ti katoličani. Toda kaj storí pope? Vradniji naznani, da ni zmožen premagati nagajanja svoje (?) verne množice, in zdaj seže vradnija vmés. Kozake pošljejo v tako vás in jih tam „vkvartirajo“; vsaka hiša dobí nekaj tacihih nepoklicanih gostov, kteri v kratkem času že samo na sebi nepremožno hišo čisto objedó. Prav po kozaško ti netéki vse, kar morejo doseči, premené v „vodko“ (šnops), vse ljudi v hiši prehudo terpinčijo, žene in deklina nadlegujejo, in kdor le zine, ga neusmiljeno s „knuti“ pretepajo.

Kadar se zdi vradnijam, da je ubogo ljudstvo že omečeno, pride med ljudi predstojnik in zahteva od vsacega posebej, da naj jasno pové, če spremení svojo vero. Kjer odgovor ni po volji, pride zopet na versto pretepanje („knutanje“), in mercvarjenje ne pozná nobenega razločka starosti in spola. Kdor vsemu trinoštvu ukljub noče zatajiti vere svojih očetov, je brez usmiljenja obsojen k pregnanstvu v Sibirijo. Iz lastne hiše, od domačega ognjišča odtergajo preuboge katoličane in z ženami, otroci vred jih tirajo daljno pot v Sibirijo; njih pohišje se izroči ruskim — tistim „pravoslavnim“ — prebivavcem!

Že pot v Sibirijo je zaznamnjavana vedno z novimi grobovi! Tako se godi v stoletju humanitete in svitlobe, pravi „St. Norbertusblatt“; in Evropa mirno gleda te samosilstva, kakor ostudno „brunovanje“ in „crišpovanje“ v Rimu!

Zgodovinar, kateri ne bo lagal, kakor zdaj lažejo, bo povedal, da so se to in to dobo vračali „nerono-julijanski“ časi.

O g o v o r

o pokopu čast g. Matija Videmška župnika pri Beli cerkvi.*)

Dober pastir da svoje življenje za svoje ovce. (Jan. 10. 11.)

Zgubili ste svojega ljubega duhovnega očeta, svojega spovednika, svojega modrega vodnika, pobožnega neumornega delavca v vinogradu Gospodovem. Da! zgubili ste svojega dobrega duhovnega pastirja. Ves čas svojega duhovskega stanja so se ranjki prizadevali po zgledu Jezusovemu biti dober pastir — da! še celo pripravljani so bili tudi dati svoje življenje za svoje ovce, in dali so ga tudi. In to Vam, ljubi Belocerkovčani, hočem dokazati iz njih življenja.

Že v Černomlju na svoji prvi kaplaniji so z vso gorečnostjo delali za zveličanje duš. Goreči na prižnici, vedno delavni v spovednici in zmiraj pripravljani ob času kolere prevedovati bolnike, pridobili so si toliko vdanost in naklonjenost faranov, da se še zdaj s hvaležnostjo in veseljem spominjajo pobožne duše nekdanjega gospod kaplana Matija. Le škoda, da so bili ondi le samo poltretje leto, ker potem bili so prestavljeni v kočevsko Reko, kjer so pa tudi samo 14 mesev delali. Zakaj, če tudi še prav mlad duhoven, poslani so bili v Osilnico, da so kot župnik pastirovali to težavno faro. In ko so prišli tje, bila je farna cerkev tako zapuščena, da še od začetka v nji niso mogli maševati. Ali v teku 8 let postala je lepa, za božjo službo pristojna cerkev. Ali še lepši so postale serca faranov. Pa ravno neumorno delovanje ranjega gospoda in hude pota zaterle so njih zdravje, tako, da je zdravnik sam gospodu nasvetoval iti kam drugam. Ker sicer zime ne bodo morebiti preživel. In to je naklonilo ranjega gospoda, da so prosili za Belocerkovsko faro ter jo tudi dobili po božjem naklonjenji. In, ljubi Belocerkovčani! Vi sami veste, kako tiho ponižno, brez vsega hrupa so prišli k Vam, zares kakor dober pastir, ne iskaje Vašega, ampak Vas. In ker so kakor

dober pastir vedili, da le daber sv. misijon zamore faro zares poboljšati, so koj že za prihodnje leto naprosili častite oo. Lazariste, da so prišli in obhajali so misijon. In sami veste, pr. Belocerkovčani, kako so izverstni govori misijonarjev takrat pretresali Vaše serca, Vam pomagali k pravemu spoznanju, obžalovanju in dobri spovedi. In kako so rosile božje milosti v tistem sv. času z nebés na Vas. Koliko duš je bilo takrat očiščenih, koliko sere potolaženih, koliko Vas z Bogom spravljenih! Ali človek je omahljiv, tudi satan se zopet prizadeva priti nazaj v tisto serce, iz kterege je bil izgnan. Zato so koj prihodnje leto zopet ranjki gospod Vam omislili ponavljanje sv. misijona.

In takrat so Vam čč. oo. misijonarji še bolj segali v Vaše serca, Vam še bolj pojasnovali Vaše stanovske dolžnosti, ter si prizadevali Vas še bolj na pot prave keršč. čednosti pripraviti. Ker je pa človek le preveč pozabljiv, so sleherni leto potem ranjki gospod ponavljali sv. misijon za posamezne stanove. Da bi pa Vas bili še bolj podučili in Vas v dobrem zares poterdili, sami veste, s koliko gorečnostjo da so Vam sleherni nedeljo pridigovali in keršč. nauke imeli! In koliko so storili v šoli, kako skerbno in vestno pripravljali šolarje in šolarice za prvo spoved in prvo sv. Obhajilo!

Ker je pa poglobitno pastirovanje v spovednici ali na smertni postelji, sami veste, kako in koliko da so spovedovali in kako pretresljivo in ginljivo so izrekovali besede pred sv. obhajilom: Glejte J. Božje... Kakor pa truplo potrebuje jedi, tako tudi duša. Zato so Vam vedno priporočevali bratovščine. V vsako so Vas radi zapisali, posebno pa v bratovščino sv. Uršule in presv. R. T. O kako dobro je priporočevati se sv. Uršuli za srečno zadnjo uro, in kako prav, da je človek tako rekoč zavezan saj enkrat v mesecu obiskati Jezusa v presv. R. Telesu! Glejte, tu Jezus čaka s polnimi rokami, ter je pripravljen vsakemu dati vse milosti, katerih potrebuje in ga prosi za nje. Kakor ima pa vsak čas posebne potrebe, zato so tudi pri Vas vpeljali podružnico tretjega reda. In kako lepo je bilo, ko ste se iz vaše fare in okolice o posebnih redovnih praznikih zbirali in v tolikem številu pristopali k božji mizi! O kako so bile vaše serca z duhovno radostjo napolnovane, ko so Vam delili ob takih priložnostih vesoljno odvezo!

Tako so delali ranjki gospod dan za dnevom ne samo za Vas, temuč tudi za ovčice bližnjih fará. Pa ravno to neumorno delovanje je poterlo njih telesne moči. Sami so meni pripovedovali, kako težke da so pota, ko morajo hoditi bolnike

*) Od preč. P. Hugolina nam je poslan naslednji močno ginljivi in podučni govor s pristavkom: „Mil. g. prošt P. Urh so na mojo prošnjo spisali posnetek svojega govora, ki so ga imeli pri pogrebu župnika Mat. Videmška. „Zgodnja Danica“ naj ga prinese v splošno spodbudo.“ (Prav serčna hvala! Vr.)

previdovat, kako da jim sape primanjkuje, ko pridigovajo, da že sama tiha maša jih zdela. In vendar niso si dali miru, dokler telesne moči njih niso popolnoma zapustile. Po vsi pravici smem tedaj terditi, da oni so bili dober pastir, kateri da svoje življenje za svoje ovce. In oni so ga tudi zares dali, na kar Vas bom pozneje opomnil. Imejte zato ranjcega svojega gospod župnika v vednem spominu i. t. d.

Ali kakor sem videl v katakombah v Rimu sliko dobrega pastirja, kjer so bile naslikane ovčice, ktere so gledale v Pastirja, ga poslušale, za njim hodile — druge pa zopet, ktere so se od njega odvrčevale, ga zapustile in se na drugo pot podale; tako je tudi v vsaki fari vse prerado več ali manj. Mnogo jih je, kateri poslušajo svojega duhovnega pastirja, ali drugi tudi za vse opominjevanje nič ne marajo. Pa ravno zato bi jest tudi danes nekaj opomnil, in če teh ni tukaj, povejte jim saj Vi doma, kakor se bere od nekega misijonarja, da se je toliko trudil in prizadeval serca svojih poslušavcev omečiti, da mu je nazadnje kri bruhnila iz ust, ter se je zgrudil in na prižnici umerl, da pa nato stopi drugi misijonar na prižnico, ter pokaže s kervjo oblitu suktnjo ranjcega misijonarja poslušavcem, da naj vendar saj zdaj spoznajo, koliko da so njih duše vredne, in da naj saj zdaj svoje grehe obžalujejo ter se spreobernejo, ko vidijo, da je misijonar še celo svoje življenje dal za njih dušo!

Ravno tako Vam tudi lahko od ranjcega gospoda povém, da so lani in letos, ko so kože razsajale po vaši fari, 60 bolnikov previdili, celi postni čas brez prenehleja spovedovali, in po blagoslovljenju na veliko soboto vsi vroči se podali v spovednico, tam do 10. ure zvečer spovedovali, na veliko noč pa kervi iz sebe vergli in poznej večkrat, kar je bilo tudi potem krivo njih tako nagle smerti. Tudi jest bi tedaj smel pokazati fistim terdovratnim kri ranjcega gospoda, da bi jih saj ta pogled presunil in danes naklonil k resničnemu spreobrnjenju. Povejte tedaj vsem tem, kateri dozdej niso hotli poslušati glasú ranjcega gospoda, naj saj danes poslušajo moje opominjevanja, ktere izrekam namesto umerlega g. župnika. Saj danes se spoznajte, saj danes obžalujte vse svoje pregrehe, saj danes terdni sklep storite: Nič več ne krasti, ne več nečistosti počenjati, ne preklinjevati, ne pijančevati, — da, nobenega greha več ne storiti. O kako velika tolažba bo za Vas to spreobrnjenje na dan vesoljne sodbe, ko bodo ranjki gospod župnik gledali Vas in Vi v njih, da ne bo treba Vas pred Bogom tožiti, temuč le za Vas prositi!

Iz teh malo čertic lahko spoznate, ljubi Belocerkovčani, da so bili ranjki gospod zares dober pastir, ter so dali svoje življenje za Vas. — Spominajte se tedaj ranjcega gospoda ter posnemajte njih pobožno življenje! Sej so Vam bili z vsim svojim obnašanjem v naj lepši zgled. Sej vendar veste, kako so bili modri, molčeči, pobožni, ponižni, da posebno, kako so zavarovali svoje oči. Stanovali so v naj zadnji sobici farovža. Zakaj? Samo zato, da so imeli oči bolje zavarovane, ker iz prednjih sob se preveč vidi na ljudi, ki prihajajo v cerkev. Ker so pa tako bogaboječe živeli, in ker so zares tako delali, kakor sv. Pavel od sebe piše v listu do Efežanov (20, 18—21); zato tudi z dobro vestjo lahko na ranjcega gospoda obrnem besede sv. Janeza v skriv. razodenju: „Blagor mertvim, kateri v Gospodu umerjejo, odslej govori duh, naj počivajo od svojega truda, zakaj njih dela gredo za njimi (14, 13). Šle so njih dela že pred njimi tje, kjer so zapisane v bukvah večnega življenja, in kar bote še Vi po njih nauku dobrega storili, tudi to bo šlo za njimi, ter jim bo Bog vse v obilnosti povračeval. Ker nam pa sv. vera naravnost pravi, da nič omadeževanega ne more iti v nebesa, in ker so božje sodbe ostrejši kakor človeške, in ako bi tedaj ranjki gospod vendar še imeli kaj nad seboj, kar jim je morebiti zabranilo naravnost iti v svitle nebesa, in ker so oni tolikokrat za Vas molili doma, pred sv. R. Telesom, in ker so tolikokrat maševali za svoje farane; ne pozabite tedaj tudi Vi svojega ranjcega dobrega duhovnega pastirja, ter se njih v molitvi spominajte itd.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Gorenjskega, 23. nov. 1889. (Družbe treznosti.) Kako je vendar to, predraga Danica, da že toliko časa tako terdovratno molčiš o zadevi, o kateri si pred nekaj časom toliko pisala in poročala? Se li je morebiti nekdanja navdušenost polehla in ohladila:*) To je „družba treznosti“, o kateri si ti koncem l. 1886 in začetkom l. 1887 toliko pisala? Sprožila si misel, naj se vstanavljajo med Slovenci družbe treznosti, da rešimo ljubljani narod telesnega in dušnega pogina. Vstanovilo se je sicer nekaj tacih družb, toda še veliko premalo. Tudi število udov ni še nikjer posebno veliko. Kaj je vendar temu vzrok? Družbe treznosti so potrebne povsod, izjemši morebiti nektare kraje po Belokranjskem. In vendar koliko je še duhovnij, koder še niso vstanovljene. Prevzvišeni gosp. knezoškof skoraj povsod pri birmanju priporočajo to prepotrebno družbo, žali, da na mnogih

*) To ne; poboljšati se in zopet bo treba delati po takem posvarilu. Vr.

krajih brezvspešno! Ne bodimo vendar v tej zadevi merzli in zaspani! Na delo! Ravno sedaj se ponuja lepa prilika. Praznik brezmadežnega spočetja Device Marije je glavni praznik te družbe. Privabimo toraj pri tej priložnosti novih udov v družbo in poterdimo stare v njihovem sklepu! Spodbujajmo jih k stovitnosti!

Po družbenih pravilih morajo vsi udje o prazniku brezmadežnega spočetja svojo obljubo ponoviti. Silno spodbudno bi bilo, ko bi se to slovesno veršilo, ko bi vsi udje h krati govorili besede obljube. Pri nas sicer nimamo nikacega vzorca za tako obljubo. V ameriškanih zjedinjenih državah je pa v škofijskem obredniku natisnjena taka obljuba, katero mora vsakdo narediti, kedar pristopi v družbo treznosti in sicer v pričo duhovna in med tem, ko besede obljube izgovarja, derži desnico na evangeljsko ali pa na mašno knjigo.

Obljuba se poslovenjena tako-le glasi: „Na čast presvete žeje mojega Gospoda, ki jo je terpel na križu, se zavezujem tukaj v pričujočnosti Božji, da se bodem zderževal jedno leto: vina, *) piva, žganja, likerov, in sploh vseh vpijanljivih pijač. V to pomagaj Bog in ta sv. evangelij!“ Opomniti moramo, da so družbe treznosti v Ameriki vse bolj stroge, kakor pri nas. Po naših pravilih zadostuje ako udje resno obljubijo, da se hočejo zderžati, kar le mogoče žganih pijač, zlasti s špiritom napravljenega žganja. V Ameriki so pa udom družbe treznosti prepovedane sploh vse vpijanljive pijače. In kakor se poroča, ti taka stroga pravila spolnujejo silno natančno. Pri nas bi smeli biti zadovoljni, ko bi odpravili ali vsaj deloma preprečili žganjepitje. Ako bi storili vsi rodoljubi svojo dolžnost, nekaj bi se že doseglo! Kraljica brezmadežno spočeta gotovo svoje pomoči ne bode odrekla.

Zahvala Draga Danica! Sprejmi radovoljno te verstice v svoj cenjeni list, ter oznani svojim čitateljem slavo in čast blagorodnemu gospodu Miroslavu Tomcu iz šent-Vida pri Ljubljani, katero si je pridobil z izdelavo podobe sv. Martina šk., katero je naslikal za veliki oltar župne cerkve v Sežani. Poslal nam jo je pred nekoliko dnevi, in spoznali smo njegovo umetnost v slikariji, zavolj ktere zasluži, da se mu javno izreka vsa čast, ter gorko priporoča vsim, kateri imajo potrebo kake nove cerkvene slike.

Josip Koman,

v svojem imenu in v imenu županstva.

Goriška „Soča“ (stara „Soča“) je postala izversten list od časa svojega prerojenja. Priča tega je n. pr. spis „Deržavna uniforma v šoli“, v katerem pisavec skazuje nesrečne nasledke, ako bi se učenci povojačili. Ob kratkem je z naj čverstejšimi razlogi spis dokazal nepristojnost in slabe nasledke uniformovanih učencov in šolcev in pravi med drugim: „Uniforma bo šolo, bo učitelje in dijakke še bolj poderžavila, povejačila. Povejačila! Imamo že posilno šolsko postavo, imamo že deloma ali celoma obligatno gimnastiko, imamo v šoli vojaško napetost, za šolske predmete kmalo same realije; vse to, zdelo bi se, da meri na to, da se iz ljudstva rekrutirajo samo vojaki; zdaj pride še učiteljska uniforma! Druzega ne bo ostalo, kakor da omislimo

*) Op. V Ameriki je vino že tako le malo v navadi; namesto tega pijejo le čaj, tč.

tudi našim dijakom uniformo s kapo in pušo (ubogi „dijaški minister“ — kje bo dobil beca za vse to! Vr.), kakor je resnično že začela francoska republika snovati — dijaške legije in batalijone!“ — Spis dokazuje, da šoli ne pristuje mehanična šablona, ampak neuklenjen razvoj. in sklepa: Proč iz šole s šablono, proč z monturo! Prosto razvijaj se, razcvitaj se šola. Ako pa država vidi, da ne more šolstva drugač voditi, kakor z vojaškim komandom, tedaj naj tudi prizna, da sploh ona ni sposobna za šolsko vodstvo; naj tudi prizna, da je nekdo drugi v prvi versti od narave poklican, da vodi javno šolo: Cerkev, in naj torej država verne, kar si je prilastila! —

V podlistih v 13 poglavjih „Soča“ prav živo in mično popisuje „kervavo stegno“ (zgodovino in ostudne zlobnosti framaonstva).

Dopis iz Kamnega naznanja v ravno tem listu, kako pa „Nova Soča“ hoče šuntati neko še ne zistemizirano duhovnijo k uporju zoper duhovne višje in k odpadu. To dosti jasno kaže, v kakošnem duhu piše tista „Nova Soča“, in v kakšnem pa verla stara „Soča“, ktere vrednik in izdajatelj je gosp. M. Koršič. Ta stara „Soča“ piše, kar dosedaj rečeno kaže, v duhu „Rimskega Katolika“ in bodi torej gorko priporočena. „Soča“ stane od 2 poslednjih mescev 73 kr. (Naročnina se pošilja. Č. g. Andreju Tabaj-u. Via Canonica N. 8, v Št. Roku v Gorici.)

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) Preko druzega mosta, ki derži z otoka sv. Jerneja, šla sva čez reko Tiberu v mesto. Spotoma obiskovala sva čudovito lepe cerkve rimskega mesta, šla v cerkev „S. Maria dei Monti“, v kateri počiva sv. telo ubožčeka Kristusovega, berača in romarja sv. Jožefa Benedikta Labra. Cerkev blažene Device Marije nadkriljuje veličastna kupola. Ob desni strani glavnega oltarja pod sveto mizo stranskega oltarja počiva imenovani ljubljenec Božji, iskreni častilec presv. Zakramenta in blažene Device Marije, zaničevalec in premagovalec vsega napuha, mesenega in posvetnega poželenja, veliki ljubitelj sv. spokornosti. Mili, lepi, nebeški vzvišeni so njegovi zemeljski ostanki. Sveti, resni, nebeški čuti prešinejo serce in dušo pri pogledu sv. trupla tega svetnika.

Dalje sva šla na terg poganskega rimskega cesarja Trajana, „Piazza Colonna.“ Tu je vse polno velikih, lepih granitnih stebrov, ki so nosili krov nad vsem imenovanim tergom; sedaj ležijo po tléh v velike kosove razbiti, mnogo jih pa še stoji, ali malo celih v vsi visokosti. Pri sredini tega terga stoji ogromni steber iz belega marmorja, kolona Trajana imenovan, v njega je izbuknjeno vsekana zgodovina rimska in vojsk pod tem rimskim cesarjem. Steber je votel, v sredini je tanji steber, okrog tega se vijó marmorne stopnice k verhu stebra, kjer stoji bronast kip sv. ap. Petra. Okolo pod kipom je hodišče, mostovž okolo stebrovega verha obgrajen z železno obgrajo.

Na severni strani tega terga ste dve jednaki okrogli, v podobi blagoslovnega križa z enakimi konci zidani cerkvi z visokima kupolama. Obe čudokrasni cerkvi ste posvečeni Bogu in brezmadežni Devici Božji Materi.

Potem sva ogledala bližnje mamertinske glasovite in strahovite ječe; sedaj čvetero, druga verh druge, kapelam slične cerkve. Te ječe so pod Kapitolskim gričem. V drugi prizemeljski cerkvi, v kateri se osobito časti čudežna podoba križanega Jezusa,

vedno vse mergoli vernega ljudstva. Vse stene in oboki so polni zlatih in srebrnih spominkov in darov v zahvalo za čudežno in obilno podeljene milosti, darove in dobrote Božje. Skozi malo zakristijo ide se po stopnicah v globokejo ječo; tu je en oltar; vhod v to ječo bil je nekdanj okrogla luknja sredi tlaka, skozi njo so jetnike v ječo po vervi spuščali. Sedaj se ide po ozkih stopnicah v naj spodnjo, globoko pod zemljo v živo skalo izvotljeno ječo; tudi v to je nekdanj jedina luknja v tlaku od zgornje ječe držala noter. V tej najspodnji ječi, brez vrat, brez oken, brez dnevne svetlobe, sta bila v jetništvu sveta apostola Peter in Pavel. Mnogo prvih svetih kristijanov in marternikov Božjih je v ovih ječah terpelo za Kristusa in za sveto vero njegovo, ter čakalo hrepeneče na smert mučeniško. Strahovita je ta ječa, naravne temne skalovite stene, vlažna tla; poznajo se železne držala, na ktere bile so priterjene verige, v ktere vkovana sta bila sveta apostola in mnogi sveti marterniki. Pri sredini stene je oltar, nad njim ste podobe iz kovine, izbuknjeno delo, bogato pozlačene; predstavljajo pa oba sv. apostola v ječi. Na evangelijski strani oltarja je studenec, kateri je po molitvi sv. ap. Petra tu čudežno začel izvirati, da je sv. apostol zadostno čiste vode imel za kerščevanje novih vernikov, ki so iz poganov postajali kristjani. Jetniški stražarji pogani, obdarovani od premožnih kristjanov (bili so pa med čuvaji tudi kristjani), so skrivaj in ponoči spuščali verne in one, ki so bili za sv. kerst pripravljene, v ječo k svetima apostoloma. V tej ječi sta velika apostola opravljala presv. daritev nove zaveze, delila svete zakramente; mnogo se je tu molilo, slava Božja popevala. Tudi od tod je vladal pervak apostolov in poglavar svete Cerkve kerščansko čedo in katoliško Cerkev; tudi od tod je pošiljal svoje učence, ss. poslance, škofe, na mnoge pokrajine sveta. O, vé néme stene! priče ste sv. dejanja, terpljenja in pobožnosti stebrov sv. Cerkve, ss. apostolov Petra in Pavla, in toliko svetih prvih kristjanov, ki so v tebi, o blažena ječa, se pripravljali na slavno mučeniško smert in odhod z solzne doline šli v srečno domovino večne slave in radosti. Pod zemljo so bili ponižani, da so visoko v nebesa povikšani.

(Dalje nasl.)

V Jeruzalemu dne 29. oktobra 1889. (Konec.)
O blaženi, srečni, mili in veseli čas bivanja v Betlehemu, osobito v presv. votlinski štalici, kjer je od brezmadežne Device Marije bil rojen Jezus Kristus Božji Sin, Bog-človek-Odrešenik in Zveličar naš; kjer je v naj večji ponižnosti in siromaštvu ležal v jaslicah na slami... Povem pa, da naj boljši čas je sedaj biti v Jeruzalemu in Betlehemu, ker ni velikih shodov romarskih; ta čas se zamore bivati skoro celi dan v svetiščih. Tudi prepevati se smé. O Božiču v Betlehemu je strašna stiska, povedali so mi katoliki, da so dva dni čakali, pa še v presv. štalico niso mogli. — Tako je o veliki noči stiska v cerkvi Božjega groba, osobito, kadar zadenete velikanoč katoliška in gerška skupaj — to bilo je, letos, in pravijo, da so komaj za trenutek došli na Kalvarijo in v Božji grob. Kolika pa stiska, prerivanje in vpitje! To je pravi pobožnosti in koristnemu bivanju na presv. krajih nasproti. Hvala Bogu, da mi je dal milost sedaj priti. Bočem se presv. krajev bolje navžil. Iz Betlehema sem šel peš v Jeruzalem; cesta nova vodi ob hribu, na katerem stoji novo poslopje, med starim; to je

nemških, križarskih vitezov, redovnih „Johanitarjev.“ Šel sem mimo gerškega samostana pri Elijevem studencu, „Mar-Elias.“ Blizo Jeruzalema pa mimo naselbine z evropskimi nemškimi hišami, tu so naseljeni luterani od protestantovske misijonske družbe; tacih naselbin imajo več v sv. deželi. Došel v Jeruzalem, obiskal sem cerkev presv. Odrešenika, potem pa šel k sv. Janezu Kerstniku v gorah. Iz mesta ide se skozi jopska vrata po veliki novi cesti jopski. Zvan teh vrat ob cesti in na obe strani daleč tje po gorovju in dolinicah je novo mesto Jeruzalemsko, zidano bolj južno-evropsko, z lepimi hišami, dvorovi, vstavi, konzulatnimi poslopji; vmes lepi vertovi, cerkve male katoliške, — velika ruska cerkev z ogromnimi poslopji za romarje ruske, novi tempelj s kupolo ruskih, poljsko-avstrijskih judov; španjolski imajo velik tempelj na Sijonu; tudi med judi je razkol; samo k podzidju gore Morije, kjer je stal Salomonov tempelj, hodijo vsi k staremu orjaškemu obdelanemu kamenju pri tléh podzidja molit in jokati. Pa vse sploh v novem Jeruzalemu, ki je obširniji, kakor Ljubljana, je naj več Judov; na Sijonu in tje do Morije so skoro sami hebreji, in povsod v starem mestu; pravijo, da pred desetimi leti bilo jih je do 5000, sedaj jih je do 50.000 (?). Rusov je tudi mnogo, na vse kraje in mnogo zidajo in stavijo poslopja in cerkve. Romarjev vseh stanov pride sem iz Rusije več, kakor vseh katolikov iz vseh peterih delov zemeljskega kroga. Zato pa celo mohamedci in turški državniki pravijo katolikom, kadar ide za kakovo sv. mesto, „čemu vam je pa treba toliko; vaših vernikov pride malo, imate preveč prostora; onih pa dojde vedno mnogo, tako, da jim primanjkuje prostorov.“ Ko sem dospel verh gore skozi novo predmestje, se zavijem levo po novi, umetni cesti v št. Ivan; ta cesta pa še ni popolno gotova. Dve ure hoda — in došel sem v svetišče rojstva brez izvirnega greha predhodnika Kristusovega, največjega preroka, Janeza Kerstnika. Na mestu Caharijeve hiše stoji lepa cerkev s kupolo, okolo nje pa obširni frančiškanski samostan. Tu bival sem tri dni. Četert ure oddaljeno, proti jugu je svetišče na mestu, kjer je bl. D. Marija obiskala Elizabeto. Tu je lepa nova cerkvica, v nji za prezbiterijo je staro neometano obokano hodišče; v koncu je oltar na mestu, kjer ste se sošle Marija Devica in Elizabeta in se pozdravile. Ta priprosta, na pošév stoječa starodavna kapela veljá novo prizidani cerkvi s prezbiterijo. Okolo cerkve je lepo dvorišče s krasnimi vertiči, okolo pa močna in visoka obzidovja; jeden brat frančiškan je vedno tu za varha, in jeden zamorec; vsaki dan dojde iz samostana frančiškan mašnik opraviti sv. mašo; kak dan pa njih več. O, kako prijetno, nebeško milo in prijazno je tukaj! — Pel sem mnogokrat Marijino slavno in prevzvišeno pesem: „Moja duša poveljuje Gospoda“ i. t. d. Šel sem tudi v puščavo sv. Janeza Kerstn. in sv. Elizabete, še dobro uro dalje v gore. V samostanu sva se sošla s častitim frančiškanom, po imenu brat David, Slovenec iz Kranjskega, kateri biva že blizo 3 leta v sveti Zemlji.

Od tod šel sem nazaj v Jeruzalem, kjer ponavljam pridno obiskovanja naj večjih svetišč na zemlji. Obhodil sem pote, koder je Jezus hodil, osobito cvetno nedeljo do velikega petka opoldne in te so: Iz Betanje skozi Betfage v Jeruzalem. S Sijona iz obednice sv. poslednje večerje v vert Getzemani;

od tod zvezan vojen preko doline Jozafat čez potok Cedron in v breg pod obzidje gore Morije in tempeljna, skozi ofeljske vrata v mesto in na goro Sijon v dvor vel. duhovna Anaza: od tod v dvor vel. duhovna Kajfa; potem precej daleč skozi mesto v dvorove Poncija Pilata; od tod še dalje skozi mesto od vzhoda proti severo-zahodu v dvor kralja Heroda; tu je sedaj anglikanska protestantovska cerkev; potem nazaj k Pilatu; od tod pa žalostno pot križa na Kalvarijo. Kdor tukaj verno premišljuje življenje in terpljenje Gospodovo in hodi po onih potih in ulicah, še le bolje spozná okoliščine in silno terpljenje, težave in bridkosti učlovečenega Boga, Njegovo ponižnost, ljubezen i. t. d.

Še šest dni mislim ostati v Jeruzalemu, potem bom šel v Emavs, od tam pa v Galilejo. V Betlehemu so me nagovarjali, naj idem k Salomonovim umetnim studentem, tri ure od Betlehema, pa nisem hotel; zmožnejši in premožnejši so jih že opisali, samo gledati ne želim, kakega posebnega svetišča pa ni tam. Tudi k Jordanu in k mertvememu morju ne idem; vidil in ogledal sem oboje z onkraj oljske gore, od kodar se precej dobro vidi. K Jordanu bom pa došel pri galilejskem morju, jezeru Genezaret. Moj namen je, obiskati boljše svetišča Jezusove in Marijine. Drugo bilo je le predpoda in priprava za Zveličarja sveta, Kristusa; ipak s spoštovanjem obiščem vmesne zgodovinske svetopisemske znamenitosti starega in novega zakona. Naj lepša, umetnostna, vkusna in prijetna cerkev v Jeruzalemu je nova kat. lat. patrijarha z njegovo stolico v nji — zidana v gotiškem slogu, tako lično in umetno, da tacega izdelka dosedaj še nisem videl, akoravno sem obiskal veličastne hiše Božje v tem slogu zidane. Posvečena je presv. imenu Jezusu. Lepa je nova cerkev presv. Odrešenika; ali je navadne italijanske oblike, tudi bolj je nakinčana, dragoceneji ina oltarje in oltarno opravo in sv. orodje; toda lepote, prijetnosti, vkusnosti in umetnosti ne dosega napram stoljni patrijarhovi cerkvi. To vse v naglici in mimogredé omenjam; vse zanimiveje in natančneje bom to in stoterno družega, kar tu še omenjeno ni, popisal v dnevniku. — Imam že petero knjižic napisanega — vmes pa mnogo s samo meni razumljivimi znamenji, ki v malem znamenju več besedi obstoji — to „steno-grafijo“ sem sam znašel, se vé, da jo tudi le sam umem; toda jako mi je hasnovita v kratkem in silo dragem času.

Razgled po svetu.

Svicarsko. (Burovžem kmali odklenka.) Pri volitvah v državni svet v kantonu Genevskem je bilo voljenih pet konservativcev in le dva radikalca (prekucuha), ter so radikalci hudo propadli. Njihov vodja Gavard, če tudi ni bil tako strupen kot lansko leto umerli vodnik radikalcev in veliki kulturoborec Carteret, vendar ni bil zopet voljen... Škoda, da se svet večidel še le strezne potem, ko je bil z ošabnimi brezverci že hudo tepen!

V Bruselju na Belgiškem se je pričel 18. t. m. veliki shod zoper suženjstvo; vdeležilo se je 38 poslancev iz 17 držav.

Lurd, v začetku novembra. (Romanja in ozdravljenja.) Od 9. do 16. sept. je dospelo v Lurd 15 karavan s 13.910 božjepotniki, med temi 5 škofov, in 1 kardinal to iz vsih francoskih pokrajin. Za njimi zopet je prišlo 4000 tretjerednikov pod vodstvom svojega provincijala. Od 17. do 23. sept. zopet 6 božjepotnih množic s 7.300 romarji in 3 škofi. Od 23. do 28. septembra vnovič 7 božjepotnih množic s 6500 romarji iz raznih krajev. Od 29. sept. do 4. okt. 4 karavane s 5000 božjepotnikov. i. t. d. Rožnovenški praznik ni pripeljal velikih skupin, vendar pa toliko množico posameznih božjepotnikov, kakor še ob nobenem Marijinem prazniku ne. Ta čas so imele volitve francoske zopet odločevati osodo francosko, toraj toliko kardelo prosivcev pred našo ljubo Gospó, ki so jo z vso priserčnostjo prosili, da bi bili voljeni možje, ki bi res skerbili za korist uboge domovine. Ni mogoče dopovedati, koliko ss. obhajil se je prejelo, koliko rožnih vencev se obmutilo na ta namen. Med romarji je bil n. pr. Monsign. Carbett, škof v Avstraliji, Msr. Jourdan, poprej v Kartagi, in vojvoda Norfolkški z obilnim spremstvom. Od 8. do 20. okt. še 3 manjši množice.

Kdor ne spozná, da množice popotvajo iz dobrega vzroka tako daleč in v tolikem številu, ta ni pri zdravi pameti, ali pa mu je serce še bolj hudo bolno! Izredna ozdravljenja in milosti kažejo in opravičujejo zaupanje teh množic. Izmed romarjev iz Rodez-a na Francoskem je 15letna gluhomutasta deklica kar neutegoma začela razločno govoriti. Že 3 leta slep 40letin mož je občutil znatno zboljšanje svojemu pogledu. Narbolj globoko pa so bili ginjeni romarji pri neki ubožni ženi iz Quinsa, po imenu Rozalija Foncroi, ktera je bila med strašnimi bolečinami že 3 leta vedno v postelji; ko pa so njeni domačinski ljudje pri Piscini molili za bolno, ki je bila tam v kopli, je neprevidoma občutila, da je zdrava. Vstala je kar precej z nosilnic, na kterih je ležala, stopila v dupljino, se vergla na kolena pred podobo presv. Marije D. Okrog stoječi pa so brez pomude navdušeno zapeli „Magnifikat.“

Monastir. Posebno hvalno spričevalo je nedavno katoliškimi misijonarjem dal hollanški minister gosp. Kenchenius. Govoril je, kako da pojema protestanstvo, in to on pripisuje silo pomanjkljivi vpravni in odvisnosti od države. Temu nasproti pa, kakor sam piše, rimsko-katoliška Cerkev, popolno prosta v svojem gibanju, pa ravno nasproti toliko večje spoštovanje utisuje in vedno večji in večji vpljiv dobiva in se povzdiguje vsled svojih izverstnih vravnáv in prečudne sterpljivosti in zatajevanja služabnikov in služabnic. Kdor tedaj je pravi prijatelj katoliški, ji mora želiti prostost, samostojnost v šoli in drugod.

Razširjevanje katoiške vere na Angleškem.

„Treba je samo nekoliko pregledati imenik spreobrnjenecov,“ piše nek protestanski list, „in lahko je sprevideti, kolika zguba je zadela protestanstvo na Angleškem v tem stoletju.“

Zadnji, l. 1884 objavljeni imenik konvertitov zaznamuje 7 katoličanov v tajnem sovetu. 33 katoliških udov gosposke in 82 poslaniške zbornice. 1051 konvertitov je izmed plemstva in imenitnih rodov; 142 jih spada k armadi, med njimi 1 feldmaršal, 6

generalov, 4 generalmajorji; 29 jih je z vojnega brodivja, med njimi 7 admiralov; 48 je zdravnikov, 72 sodnih vradnikov in advokatov, 31 literatov, 12 vradnikov v vojnem ministerstvu, 337 duhovnov (to število še ni popolno, ker tukaj niso povedani oni duhovni, ki so opravljali drugačne službe). Med vseučilišči dal je Oxford 301, Cambridge (r. Kembridž) 149, Dublin 13 njih za rimsko propagando. Med plemstvom in imenitnimi rodovinami zaznamjenih je nekaj sorodnikov Gladstonovih, sestra lorda Granville-a, hčere in sinovi anglikanskih škofov, sorodniki Sir S. Northcot-a, sestra lastnika „Timesov“ i. t. d. Ne manj od 20 gospej bilo je pred spreobrnitvijo v raznih puseitiških ali anglikanskih ženskih samostanih. Med sorodniki duhovnov je nad 220 imén, med njimi 100 soprog angleških pastorjev, ki so opravljali razne službe v anglikanski državni cerkvi, ali jih pa še sedaj opravljajo. Izmed spreobrnjenecv postalo jih je 209 rimskih duhovnov; 77 od teh obiskovalo je učenja v Osefordu, 36 v Cambridgu; 58 jih je stopilo v jezuitovski red; od teh jih je študiralo 25 v Oxfordu in 7 v Cambridgu. Leta 1884 v posebnem odtisu naznanjeni zaznamek konvertitov ima nasproti imeniku, objavljenem leta 1879 v časopisu „Whitehall Riviev.“ nad 1000 novih imén; v vsem skupaj pa več tisoč. To število pa vendar še ni popolno, kajti že leta 1864 je zagotavljal Manningov prednik, kardinal Wiseman, na kongresu katolikov v Malinu (Mechelnu), da se bodo odslej objavljala samo imena onih konvertitov, katerim ne more zarad tega nastati nikaka neprilika. Toda ne gledé na to, govoré že te številke dovolj jasno, tudi če se ne oziramo na predgovor objavitelja napominjanih zaznamek, v katerem govori pisavec o večih londonskih cerkvah in pristavlja, da je v vsaki teh število onih anglikanskih protestantov, ki vsako leto prestopijo v rimsko-katoliško cerkev, višje nego „šeststo.“ („Sendb.“ 1889.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec december (gruden).

a) Glavni namen:

Oznanovanci sv. evangelija.

Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII prihodnjič.)

b) Posebni nameni:

1. I. adventna nedelja. S. Natalija. Ta in vsaki dan v mesecu vse naznanjene, a še ne zaznamovane ali enadne zadeve. Za hrepenenje po kraljestvu božjem.

2. S. Lup. Italija. Za odstranjenje pohujšanj. Več akih, ki so v skerbah, ki so brez sveta. Več zakonskih.

3. S. Frančišek Ksav. Da bi se pomnožila vera in vnela apostoljska ljubezen. Katoliški misijoni. Več mladil mož.

4. S. Barbara. Za vreden prejem zakramentov za mirajoče. Otroci, ktere je treba proti njih lastnim starišem arovati. Da bi se spolnovala postna postava.

5. S. Peter Hrizolog. Oznanovaleci sv. evangelija. Več redovniških zadev, več zadev v dušnem pastirstvu. Poloičarski in svetu služéči ljudje.

6. S. Nikolaj. Mladina. Mnogo taci, ki so zbog časne stiske v nevarnosti se večno pogubiti. Nek teologiški vstav.

II Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Tri zelo zelo zamotane in neprijetne duhovne zadeve, da bi se prav in skoraj rešile. — Neka občina, da jo milostno Serce Jezusovo na priprošnje presv. Device Marije, ss. Mohora in Fortunata, sv. Antona Pad. in sv. Marka, obvaruje nekega pohujšanja. — Več osób za spreobrnjenje. — Za srečo pri kupéji.

Listek za raznoterosti.

Zahvala. Slavni deželni zbor kranjski je v svoji zadnji seji 23. t. m. za ubožne mladenče dijaške mize tudi letos blagoserčno dovolil lepo svoto sto in petdeset gld. av. v. Za to preblogo podporo se spoštljivo podpisani v imenu dijaških staršev in oskerbnikov toliko gorkejšo zahvaljuje, kolikor večja je potreba letos pri slabi létini in pri vedno obilniših prošnjah za hrano, k veliki šolnini in drugim šolskim potrebam, in se je bati, da se nam bo zelo tesno godilo, ako nam mili Bog in blagi prijatelji mladine ne bodo prav pridno pod roke segali. Zato naj ta zahvala ob enem velja vsi deželi in vsim posameznim dobrotnikom. Slava!

V Ljubljani 27. nov. 1889.

L. Jeran, kan.

Ljubljanski gg. bogoslovci so prav lepo čestitko poslali dunajskima katol. akademiškima družbama „Avstrije“ in „Norike“, kterih družniki so častno in očitno spoznali in pričali svojo katol. vero ter zato terpeli nevredno psovanje, zasramovanje, celo še tudi rane od nasprotnikov.

† V Bel' cerkvi je 15. t. m. umerl č. g. župnik Matija Videmšek, rojen 21. sveč. 1848 v Dobu, posvečen l. 1873. O življenji in delovanji preblazega pokojnika čitaj na drugi strani in dalje v današnjem listu, — ne bo Ti žal, spoštovani čitatelj!

Češčenje Marije D. med protestanti. Verhbosna piše: Bruno v očesu je protestanškim pastorjem čin, ki se je dogodil v Londonu. Češčenje bl. Device Marije, ktera skazuje tolike milosti človeškemu rodu, so protestantje zavergli, mnogo so napadali katoličane, mnogo zoper nje pisarili, mnogo psovali zoper češčenje Marijino. Ali so to počeli res prepričani? Nedavno postavili so v Londonu v glavni protestanški cerkvi lep kip Matere Božje, kip, ki naj jim pred oči stavi večlovečenje Kristusovo. Pomenljiv je to dokaz,

da Marija tudi izgubljene otroke hoče dobiti v svoje materino krilo. Gotovo bode češčenje napredovalo, kajti neko protestanško društvo: „Sloga v anglikanski cerkvi,“ je poslalo zaupnico ti občini. Bog daj, da med njimi zgine zmota!

V Podragi, kakor se za gotovo sliši, se je naj večji večina hišnih numer izrekla zadovoljna s tem, kakor je prišla višja določba zastran vravnave nove fare. Molimo in upajmo, da bodo vsi spregledali in spoznali, kar je njim in njih mlajšim v zveličanje.

Gorica. Čast. dr. Pavlica, ki je bil vlani dosegel doktorat iz cerkvenega prava v Rimu in je bil letos v Avgustineju na Dunaju, da zverši doktorat iz vsega bogoslovja, se je vernil v Gorico, kjer se po odhodu č. g. Sedeja v centralnem semenišču pogreša nova moč.

Rim. Posebni angleški poslanec Simons, o katerem smo že zadnjič govorili, je bil 18. t. m. sprejet od sv. Očeta.

Dunaj. Škofovska posvetovanja so bila 20. t. m. dokončana in škofje so šli narazen.

Belgija. (Spreobrnjenje.) V benediktinskem še mladem samostanu Maredsous-u pri Námuru je bil te dni sprejet v naročje sv. Cerkve slavni holanški zdravnik dr. V. F. Pobožnost in dušna zbranost konvertitovo je naredila na vse dobrodejen vtis. Najbolj vesela pa je bila njegova soproga.

Za lakoto umerl je 16. t. m. v Rimu čevljar Karlo Pizzi. To je vradno poterjeno, kar je znamenje napredek liberalnega gospodarstva, ktero samostane razdira, ali pa jim je ugrabilo pomoček podpirati sramožljive ubožne. Kdaj se je pod papeži kaj takega zgodilo?!

Sultan Zansibarski je nadškofu Grenobelskemu, Msr. Fava-tu, podelil veliki križ velikoverziškega reda. To je pravično plačilo za vzvišene usluge, ki jih je nadškof skoz 20 lét pridobival Cerkvi in Franciji na vzhodnjem afrikanskem obrežji. Kaj pa francoski frajmavrarji?

Izgleđ za rogovileže zoper škofa ali sicer zoper duhovne tistim, kateri so v tem zadolženi in želé mirno umreti. „Sonntagsblatt“ to-le piše: Liberalni kmečki rogovilež Hans Kirchmair na gor. Avstrijanskem, ki je bil zarad goljufij na 6 lét v ječo obsojen in je svojo kazen zdaj dostal, je hudo zbolel in prejel ss. zakramente za umirajoče. Poprej pa je pred pričami pismeno vse poškodovane prosil za odpuščanje, preklical tudi vse svoje nekdanje napade na škofa Rudigier-a s prošnjo za odpuščanje vred.

Sedanji svet.

Vprašanje. Kaj je svet?

Odgovor. Gledišče.

Vprašanje. Kaj je zdaj na versti?

Odgovor. Roparska predstava.

Vprašanje. Bo-li dolga?

Odgovor. Kdo si vé?

Vprašanje. Kakošen bode konec?

Odgovor. Tatovi in tolovaji stojé pred sodbo.

Vprašanje. Ali tudi tatovi vére in dobrega imena?

Odgovor. Tudi. — Stal je svoje dni Kristus nedolžni pred Pilatom: stal bo svoj dan Pilat pred Kristusom!

Iz rimskega Martirologija.

24. sušca.

V Rimu: ss. mučenca Marka in Timotej, pod cesarjem Antoninom dosegla krono marterstva. — Dalje: Sv. Epigmenij, mašnik, z mečem končan o Dijoklecijanovem preganjanji: — Sv. Pigmenij, mašnik, ki je bil pod Julijanom odpadnikom zarad vere v Kristusa v reko Tiberu vržen in utopljen.

V Cesareji Palestinski ss. marterniki Timolaj, Dijonizij, Pavzid, Romul, Aleksander, zopet drugi Aleksander, Agapij, in drugi Dijonizij. Vsi ti so bili pod trinogom Dijoklecijanom po mestnem predstojniku z mečem obglavljeni ter so zaslužili krono mučenstva.

V Mavritaniji ss. brata Romul in Sekund, preterpela smert za sv. vero v Kristusa.

V Tridentu mučenstvo sv. Simona, dečka, ki so ga judje grozovito umorili, in ki je bil potem sloveč z mnogimi čudeži.

V Sinnadi v Frigiji sv. Agapit, škof.

V Briksiji sv. Latin, škof.

V Siriji sv. Selevk. —

Dobrotni darovi.

Za duše v vicah: Č. g. župnik Bl. Petrič 1 gld. 44 kr.

Za razne potrebe: Iz Žuženberga 20 gld.

Za sv. Očeta: Iz Žuženberga 30 gld. — Št. Jošt po č. g. župniku Ant. Hočevarji 13 gld. 46 kr.

Za dijaško mizo: Č. g. župnik št.-Joški A. Hočevar 1 gld. — „Hvala za najdeno stvar“ — 20 kr. — G. K. P. 25 gld. — Neim. dobrotnica 2 gld. — „P. A. M. V. a Leskovec 5 gld. — Iz Žuženberga 5 gld. — Čast. g. Fr. Tavčar 2 gld. — Č. g. župnik Jan. Ažman 3 gld. — Nekd. s pristavkom: „Financeministru“ itd. 12 gld. (v zad. „Dan.“ po zmoti 1 gld. Vr.) — Č. g. župnik Jak. Raspotnik 3 gld. — Č. g. Ant. Režek v St. Jerome College v Kanadi 4 gld. 38 kr. po bl. g. prof. Fr. Leveu. — „God tako obhajam“ 3 gld. 10 kr. — Č. g. duh. p. A. Kalan 10 gld.

Za afrikanski misijon: Iz Žuženberga 10 gld. — Št. Rupert po preč. g. župniku Al. Koširju 5 gld. — Marija Gerjol 1 gld.

Za Marijanišče: Čast. g. Anton Kukelj 3 gld. — Gospa Marija Kotnik na Vérdu 5 gld.

Za družbo sv. Leopolda: Iz Žuženberga 5 gld.

Za Don-Boskove misijone: J. Kotnik 5 gld.

Za najpotrebniši misijone: Neim. dobrotnica 5 gld.

Za sv. Detinstvo: Neim. dobrotnica 2 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Neim. dobrot. 1 gld.